

вѣрно, поети, които Кардашевъ непознава, или пъкъ — невинни и честни хора.

До тѣхъ дружина жени, насѣдали в̀аредъ, плетжът или шиятъ; тѣ си приказватъ съ чести задушени кискания.

Една познайница. Нѣмцойката гувернантка, която тазъ заранъ видѣ въ градската градина. Тя пакъ дращи съ омбрелката по земята, вѣроятно, занята съ рѣшението на нѣкоя сърдечна задача...

Единъ великанъ съ много дрипави гащи и смачкана шапка се е прострѣлъ на едно сѣдалище — цѣло зафатило отъ дължината на тѣлото му — и хърка циклопически. Хапливитѣ мухи, навалени по устата му и ноздритѣ му, нито жежкитѣ лучи, които биятъ въ лицето му, не нарушаватъ дълбочината на тоя юнашки сънъ.

На лѣво отъ спящия великанъ съ дрипавитѣ гащи — едно просто семейство — крайчане — прави пладнешка закуска, като вади провизията си изъ едно кошче. Мжжътъ, жълтеникавъ и немощень човѣкъ, но съ сприхаво изражение на лицето, налива си изъ едно черно стъкло чаша съ вино, и послѣ я подава на жена си — ѣдра, твърдѣ гойна, червенолика, мѣсеста невѣста, съ мустачета надъ дебелитѣ джуни, съ колосални гърди и монументални бедра, завладѣли почти цѣлото сѣдалище.

Нѣколко блѣдни, анемични дѣца се биятъ съ пѣсъкъ прѣдъ тѣхъ и прѣдизвикватъ сърдетото каране на внимателната майка.

Кардашевъ неможе да повѣрва, че тие сухи, пустали глисти сж плътъ отъ плътъта на тая планина отъ мѣсо.

Отъ лѣво на Кардашева, на друго сѣдалище, сѣди старче въ потури и съ овча шапка на глава. По дрѣхитѣ се познава, че не е тукашевъ, а изъ Южна-България. Той дрѣме сѣдешкомъ. Дребно, дѣрто човѣче, съ коса побѣлѣла, съ лице просташко, травясало отъ четива бѣли